

[Ømann.]

foretagende. Der er grund til at anføre, at sømandsskatten nok virker forskelligt på langfartssømændene og på andre. Derfor vil jeg godt havde lov til at se lidt nærmere også på de resultater, der måske er opnået ved finansministerens forhandlinger med sømandsorganisationerne, førend jeg tager stilling til, om jeg vil medvirke til dette forslag om ændring af sømandsskatten.

Sigsgaard: Den økonomiske oversigt fra det økonomiske sekretariat må tages med adskillige korn salt. Den slags oversigter har det med at virke temmelig skræddersyet til den til enhver tid siddende regering. Men alligevel er den jo interessant. Dens skildring af forholdene i en række lande giver et levende indtryk af, at vi lever i økonomisk anarki. Ingen ved egentlig rigtig, hvad der vil ske i morgen; man kan have sine formodninger, men man ved ingenting. I junglen er det de store rovdyr, de internationale monopoler, der hersker. Gennem deres transaktioner skabes der kriser så her, så dér.

Regeringernes økonomiske politik, og det gælder ikke alene regeringen Baunsgaard, er uendelig primitiv. Den består først og fremmest i at bremse op og give gas uden at bekymre sig ret meget om retningen. Normal jævn kørsel med en fornuftig retning findes ikke. Den danske regering har længe bremset op med stærkt stigende skatter. Det samme har den svenske regering gjort. Nu giver den svenske regering en lille smule gas igen på grund af arbejdsløsheden. Det sker bl. a. i form af tilskud til kapitalen, så den med udsigt til større profit får lyst til at investere. Opbremseringerne — de store skatter — betales fortrinsvis af lønmodtagerne og tilsvarende stillede grupper. Denne politik betales også i Danmark først og fremmest af lønarbejderne, og den er livsvigtig for kapitalen. Statsmagten og dennes økonomiske politik er livsvigtig for kapitalen, men betales af andre grupper i befolkningen.

Nixons politik er et godt eksempel. Den faktiske devaluering, som hans regering har gennemført, har til hensigt at sætte arbejdslønningerne ned; derfor løn- og prisstop, men intet avancement. Tilskud til industrikapitalen og nedskæring af de sociale programmer er en anden af retterne på Nixons menukort, og samme mønster følges overalt.

Regeringen Krag devaluerede for 5 år siden til fordel for kapitalen og til ugunst for lønmodtagerne; sådan vil devalueringer jo altid virke. Regeringen Baunsgaard bruger andre midler. Et af dem er det enorme budgetoverskud. Da det er lønmodtagerne, der betaler den overvejende del af skatterne, er det også dem, der betaler det meste af budgetoverskuddet.

De fleste erkender, at der foregår en økonomisk kamp mellem arbejdsgivere og lønarbejdere. Denne klassekamp mellem ejerne af produktionsmidlerne og dem, de køber til at arbejde for sig, er staten deltager i. Også staten udbytter lønarbejderne. Når arbejdsgiverne har taget deres af de værdier, som lønarbejderne skaber, kommer staten også og tager sin del, og ikke så lidt af det, staten tager, forærer den til arbejdsgiverne, som f. eks. da regeringen satte moms'en op og gav arbejdsgiverne 200 mill. kr. af provenuet til at betale en dyrtidsportion med, eller når regeringen hvert år — for at tage en mindre post — bevilger 30-40 mill. kr. til industriudviklingsfonden, eller når en tidligere socialdemokratisk regering indførte de afskrivningsfiduser, der har givet Spies et skattefrikort på 14 mill. kr. Det er først og fremmest lønarbejderne, der betaler Spies' frikort, og det er dem, der betaler de billige kreditter til A. P. Møller. Staten bygger skoler og hospitaler, og kommunerne gør det samme, og det er godt, men den tager også milliarder fra lønmodtagerne og forærer dem til fabrikanterne og aktionærerne og godsejerne.

Det er selskaber som F. L. Smidth og Privatbanken og Esso, der bestemmer i Danmark, det er ikke alle os andre. Vi kan vælge os en VKR-regering — jeg skal nok lade være med at medvirke — eller en socialdemokratisk regering. Uanset hvad det bliver, så vil den i hovedsagen føre kapitalens politik, for hvis den ikke sørger for store profitter til kapitalen, kan denne finde på at strejke, som da F. L. Smidth truede med at flytte til udlandet for ikke så længe siden. Der er ingen, der forhindrer F. L. Smidth i først at tjene tykt på danske lønarbejderes slid og så flytte til udlandet med gevinsten. Kapitalen har altså fri strejkeret, men hvis arbejderne strejker, bliver de idømt bod. Det system har ingen regeringer prøvet at lave om. Det går VKR ind for, og det går